

המלך והעכביש

דונלד ביסט

אצל ראש הממשלה. "גם העם לא אהב זאת. 'מה תועלת ממלך שכל היום שוכב

במיטה! אומרים כולם 'אנחנו לא רואים אותו ולא יכולים לצעוק 'הידד! או 'יחי המלך!'" ואני אומרת לו 'קום!' והוא לא רוצה. הוא רק אוהב לשכב במיטה ולשמוע את התזמורת שלו. המלכה ממש בכתה מרוב ייאוש. "אל תבכי, הוד מלכותך!" ניחם אותה ראש הממשלה. הוא חבש כובע והלך הביתה לחשוב. הוא חשב כל היום ולא חישב כל דרך איך להוציא את המלך מהמיטה שלו.

לפני שנים רבות, כשסבא של סבא של סבא-רבא שלכם היה עוד קטן, חי בממלכה אחת מלך עצלן גדול. ארוחת הבוקר היו מביאים לו למיטה. אחר כך הוא צחצח שיניים וקרא עיתונים. ובמשך היום הוא לא עשה דבר אלא שכב במיטה, אכל ממתקים וקרא עיתונים. אא.. נכון, מדי פעם גם ישן. כל ערב הופיעה אצלו התזמורת המלכותית וניגנה לו. תראו לעצמכם, תזמורת ממש! עם מחצרץ, מתופף ושני חלילנים. וכשהתזמורת גמרה לנגן המלך אכל מעט עוגיות, שתה קצת חלב, נישק את המלכה בראשה והלך לישון. המלכה הייתה מיואשת. "הוא כל היום שוכב במיטה!" התלוננה

ובגן של ראש הממשלה חי עכביש. קראו לו גורצי. באותו יום גורצי נח, כמו תמיד, בקורים שלו והביט איך מטילדה, אישתו של ראש הממשלה, תולה כביסה ואיך ראש הממשלה עצמו הולך הלוך וחזור בגן ומדי פעם מגרד את ראשו. "למה אתה מגרד את ראשך?" שאלה אותו מטילדה.

"זה עוזר לי לחשוב, יקירתי" ענה לה ראש הממשלה "המלכה רוצה שאייעץ לה איך להקים את המלך מהמיטה שלו. את מבינה?"

גורצי העכביש שמע מה אמר ראש הממשלה וחשב "אולי צריך לזחול לכובע שלו? כשראש הממשלה יחבוש את הכובע אדגדג לו בקרחת, הוא יחליק עליה בידו ומיד ימצא רעיון כלשהו."

כובע של ראש הממשלה נח על הדשא ממש מתחת לקורים של גורצי. גורצי ירד למטה בחוט ארוך וזחל לתוך הכובע. "בוא לשתות תה!" קראה מטילדה מהבית.

ראש הממשלה לקח את הכובע שלו והלך לשתות תה. אחר כך חבש את הכובע והלך אל המלכה. ואז גורצי דגדג לו בקרחת.

"אוי, משהו מדגדג לי" אמר ראש הממשלה. הוא הוריד את הכובע והעביר את ידו על הקרחת. ומיד עלה לו רעיון! "מצאתי!" אמר ראש הממשלה "אני כבר יודע מה לעשות!" אבל אז גורצי יצא מהכובע.

"זה אתה עזרת לי? יפה, אתה יצור נבון" שיבח אותו ראש הממשלה "החלקתי את קרחתי ומיד בא לי רעיון איך להוציא את המלך מהמיטה שלו. גם המלכה תשמח וגם העם כולו."

ראש הממשלה לא נכנס לארמון מהדלת הראשית אלא מהכניסה האחורית. שם פגש בחצוצרן המלכותי וסיפר לו את הרעיון שלו שחישב בדרך.

"רעיון נהדר" אמר החצוצרן המלכותי "הוא יצליח, זה בטוח. אלך להסביר לאחרים."

הוא הסביר לכל הנגנים את רעיונו של ראש הממשלה וכולם נכנסו, כמו מדי יום, לחדר השינה של שמלך.

וראש הממשלה סיפר את רעיונו גם למלכה וגם היא נכנסה לחדרו של המלך. המלך שמח מאוד כשראה את כולם. "כנסו, כנסו! אתה יכול לשבת ישר על המיטה" אמר לראש הממשלה "אוי! רק לא על הרגליים! וגם את, יקירתי שבי כאן" אמר למלכה "נשמע מוסיקה ביחד. תתחילו לנגן, חביבים!" אמר לנגנים. ואז פרצה הנגינה! המתופף תפף כמה שרק כוחו עמד לו, החצוצרן לא חסך

ריאות. וגם החלילנים השתדלו לנגן כמה שיותר חזק.

"אוי! זה קצת חזק מדי" אמר המלך "נגנו יותר בשקט, בעדינות, כמו תמיד."

"חזק?" השתומם המנצח על התזמורת "הוד מלכותך" הוא פנה אל המלכה "האם אנו מנגנים חזק מדי?"

"לא נראה לי" ענתה המלכה "הנגינה שלכם מוצאת חן בעיני מאוד. תמשיכו. תמשיכו!"

והמוסיקה נשמעה עוד יותר חזק.

"איזה ביצוע נהדר!" צעקה המלכה.

"נחמדה, מאוד נחמדה, עדינה, מרגיעה" צעק ראש הממשלה.

"אני כנראה משתגע" חשב המלך "לזה הם קוראים מוסיקה מרגיעה, עדינה?"

הוא שם את ראשו תחת הכרית אך זה לא עזר לו לשמוע חלש יותר.

ואז ציווה למנגנים "לכו לשער החצר, שם איפה שעומדים השומרים המלכותיים,

ונגנו לי משם."

ללכת בסך ברחוב, תוך התחזות שמנגנים
ממש. לא נותר למלך אלא ללכת אחריהם.
העם שמח כשראה את המלך. כולם
הורידו כובעים ואמרו "בוקר טוב הוד
מלכותו! אנו שמחים לראותך!"
הם לחצו את ידו של הלך, מחאו לו כפיים
ומוכר גלידה אחד נתן לו ארטיק במתנה.
כשכולם הגיעו לכיכר העיר התזמורת

"כפקודתך, הוד מלכותך!" אמר המנצח.
והנגנים יצאו אל שער החצר, אבל שם רק
העמידו פנים שהם מנגנים.
"למה אינני שומע מוסיקה?" שאל המלך.
"מוסיקה נהדרת!" אמרה המלכה "כבר
מזמן לא שמעתי מוסיקה כה יפה."
"מצוין! מצוין!" שיבח ראש הממשלה.
המלך לא ידע מה לחשוב. הוא קם
מהמיטה וניגש לחלון. הנגנים עבדו במרץ
רב, זה הוא ראה במו עיניו. אז מדוע לא
שמע אף צליל?
"זה חייבים לבדוק" חשב המלך וציווה
"הביאו לי את כתר הטיולים שלי!"
"את כתר הטיולים?" השתומם ראש
הממשלה "הוא בוודאי מלא אבק. כבר זמן
רב שלא יצאת לרחוב."
"שטויות" אמר המלך "אבק אפשר להוריד.
אני חייב לצאת מיד החוצה."
הוא חבש את הכתר, לבש גלימה
מלכותית ויצא מהארמון.
כשהמנגנים רק ראו את המלך התחילו

"תודה לך!" אמרה לו "התוכנית שלך
הוכיחה את עצמה."
"זה הכל גורציל!" אמר ראש הממשלה "את
יודעת, זה העכביש שחי בגינה שלי. הוא
עזר לי לתכנן כל זה. הוא זחל לתוך הכובע
שלי, דגדג לי ואני גירדתי את הקרחת שלי.
מיד בא הרעיון ועשיתי את התוכנית
המוצלחת."
"איזה עכביש נבון!" אמרה המלכה "בשבת
תביא אותו אלינו לתה."
"ברצון, כבוד מלכותך" אמר ראש
הממשלה והשתחוה.
והמלכה, כשרק הלך, מיהרה לסלון
והתחילה לקשור קורי זהב בשביל גורציל.
בשבת ראש הממשלה לקח אתו את
העכביש לתה בארמון המלך. המלכה
תלתה את קורי הזהב בגן הארמון במיוחד
בשביל גורציל ואחרי התה קראה לו
סיפורים משעשעים אחדים. העכביש מאוד
נהנה מהם.

התחילה לנגן באמת והמלך היה מרוצה
מאוד. הוא הלך יחד עם הנגנים, שוחח עם
עוברי אורח, במילה אחת השתעשע כמה
שרק יכול. אחר כך נכנס לחנות וקנה לו
ספר עם סיפורים מצחיקים. בדרך חזרה
בעל עגלת פחמים נתן לו לנסוע קצת
בעגלה שלו.

בשער החצר
המלכותית המתינה לו
המלכה עם ראש
הממשלה.
"ביליתי נהדר!" אמר
המלך למלכה "יותר
כבר לא אתגלגל
במיטה אחרי ארוחת
הבוקר. אקום מיד,
אשב על הכס

המלכותי ואומר לאנשים מה לעשות. ואחר
כך אלך לטייל. עכשיו אהיה מלך טוב!
המלכה קרנה מאושר ונישקה למלך. ואחר
כך קראה לראש הממשלה.